

“István vagy Koppány?” – igaz valóság és makacs látszatok

„Eljő az idő, mikor nem példázatokban beszélek majd néktek, hanem nyíltan beszélek néktek az Atyáról.”
(Ján. 16,25, v.ö. Mt. 13,35, 1.Kor. 2,7)

Elsősorban *Szörényi Levente* erőteljes és a történelmi „dramaturgiára” érzékeny felvetései nyomán (István a király, 1983, Színház és történelem, 2008), melyekkel az elmúlt több mint harminc esztendőben, hála a Magyarok Istenének, szinte évente feleleveníti az újabb nemzedékek számára a magyarság ezredéves sorsfordulójának kiemelkedő, örökérvényű és korántsem ellentmondásmentes tényeit, jónak láttam magam is nagyító alá venni e tényeket, miután átvizsgáltam és új megvilágításba helyezhettem őstörténetünk korábbi szakaszait. Egyúttal szeretnék egy olyan kitekintést adni, amellyel azt hiszem rámutathatok a mindenekelőtt *szabadságszere-tő* szkíta-hun magyarság közép-kelet-európai letelepedésének, szereplésének mélyebb értelmére, mely az elmúlt évszázadok történelmi viharai, nemzeti sorstragédiái mögé volt rejtve, melyeket valóban a „népek Krisztusaként” éltünk meg, más népekhez hasonló büntelenséggel, az elmúlt 500 évben, és főleg a 20. században. Úgy tűnik, a magyarság eddigi, európai történelme csupán az „előszoba” volt, a „szűk keresztmetszet” az igazi célunk, áradó lelkünk, tetterőnk szempontjából, mely a mában s különösen a *következő*, nagy világkorszakban, a *Vízöntő* vagy *Szláv-Azsiái*-korszakban, a „Filadelfiai Gyülekezet” (Ján. Jel. 3,7-13), a *Testvéri Szeretet* Korában válhat valósággá, a hagyományos csillagászati számítások szerint kb. 2380 tájától. Ez nyilván egy „ábrándos”, „new age”, „neo-pogány” s hasonló vádakkal illelhető megfogalmazásnak tűnhet a mai, átlagos „józanság”, hatalmi propaganda oldaláról, a régi és újabb globalisták álszent koalíciója által diktált megosztó „önzés-kultusz” felől nézve, de az alábbiakban igyekszem röviden bemutatni mindennek valódi, Istentől rendelt értelmét, velejét, legalább a fogékonyaknak, ami egyben a Kelet-Nyugat viszony mélyebb értelmezését, kiegyensúlyozását is segítheti a látszatok mai tobzódásában, az igazi „Közép” felmutatását, ahonnan érkeztünk s ahol vagyunk, testben és lélekben, mi, magyarok, mégis *együtt* minden jóakarató emberrel, néppel.

A Krónika ellentmondásai: valóság és propaganda

Nézzük legelőbb a Képes Krónika (1358; ld. számozás az 1964-es kiadás alapján) konkrét híradásait, melyek lényegében az egyetlen hazai történeti forrást jelentik *Vajk*, Géza fejedelem fia, a később megkoronázott, majd halála után *szentté* „előléptetett” István (gör. stephanos = koronás, de már Géza is így szerepel a pénzein) és *Koppány* vezér harcáról, valószínű *közeli* rokonsági kapcsolatukról, melyre a krónika utal, de egyben el is rejti, ahogy az ütközetük helyszínét is, mely a mai, Veszprém megyei Sóly község határában lehetett, „félúton” mindkét sereg számára, amit jelez egy korai kápolna is (1009, a későbbi templom része).

40. fejezet, A NÉMETORSZÁGBÓL JÖTT VECCELLIN NEMZETSÉGE: „*Vecellin, a wasserburgi, aki Szent Istvánnal Somogyban megölte Koppány vezért.*”

63. fejezet, SZENT ISTVÁN, ELSŐ MAGYAR KIRÁLY SZÜLETÉSE: „*Taksony pedig nemzette Gézát és Mihályt, Mihály pedig nemzette Kopasz Lászlót és Vazult.*”

64. fejezet, SZENT ISTVÁN KIRÁLY HARCA KOPPÁNY VEZÉR ELLEN: „*Koppány pedig Kopasz Szörénd fia volt és már Szent István király atyja, Géza vezér életében vezérséget viselt; Géza vezér halála után Koppány vezér Szent István király anyját vérfertőző házasságra kívánta, meg akarta ölni Szent Istvánt, hogy vezéri részét a maga hatalma alá hajtsa. Somogyi vezér volt. Szent István király azonban összehívta főembereit, és Szent Márton hitvalló közbenjárása által kérte az isteni irgalmasság segítségét. Majd összegyűjtötte seregét, és az ellenség elébe indult; a Garam folyó mellett öveztek fel először karddal.*” (...) „*Ebben a harcban Vencellin ispán megölte Koppány vezért.*” (miniatúrán: István trónszéken fent, Koppány lefejezése lent, a csatáról nincs kép)

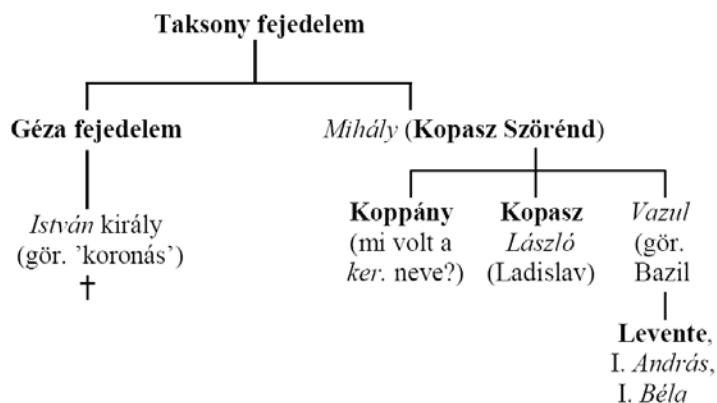
A Képes Krónika, amely a korábbiakhoz képest „őszinte” krónikának mondható, hiszen nyíltan közli például, hogy a honfoglalás idején „Álmost megölték Erdélyben, mert nem mehetett be Panóniába”, amit Anonymus 13. fejezete csak körülír: „nagy áldozatot mutattak be a halhatatlan isteneknek”, azaz bizonyos esetekben őseink, a régi szkítákhoz hasonlóan, gyakorolták az emberáldozat szokását – tehát, ez az őszinte Képes Krónika *két verziót* is közöl Vajk-István és Koppány harcáról, Koppány megöléséről, amit valóban érdemes nagyon komolyan fontolóra venni, mert már ebben az eseménysorban ott rejlett a magyarság életének, hivatásának mintegy aláásása, a rég letűnt, krisztustalan, *római* világkorszak újrászótt szervezeti, ideológiai köntösének ránk kényszerítése, melyet ma még mindig „korszakos győzelemnek”, a „jövők zálogának”, megmaradásunk „egyedüli feltételének” tekint, szajkóz a politikai, egyházi propaganda, azok után is, hogy Európa és a latin egyház, mondhatni Róma kísértete, a maga merev, antik, fennhéjázó tudatával, hamis alázatával, megrögzött lateinerségével, szinte csak hátráltatta a magyar és egyetemes fejlődést, beleértve az ellenreformációt, a Habsburgokat, Thököly, Nádasdy, Rákóczi eltüntetését, „lapp-elméletet”, Trianont (ahol Koppány felnégyeléséhez hasonlóan immár az országunkat négyelték fel), Jaltát, Hitlert, Sztálint, és a mai számos akadémikuskodást – mintha 1000 évvel ezelőtt csak egyféle kereszténység létezett volna, mintha nem létezett volna Róma mellett *Bizánc* is, melynek *eredeti*, már jóval az egyházszakadás, 1054 előtt is jellegzetesen keleti hitére a honfoglalás előtt többen megtértek a hun és ogur „előmagyarok” közül, és azután magyar főemberek, köztük valószínűleg Koppány is. Az európai kereszténység valójában *Konstantinápolyban* kezdődött, s Róma volt a szakadár (nomen est omen: Róma a szeretet, lat. amor *fordítottja*).

A Képes Krónika *első* említése szerint – amely mintha a későbbi történetektől haladna visszafelé – a német Vecellin *Somogyban* ölte meg Koppányt, s Vajk-István itt is csak kegyeletből kerülhetett a „dicső krédóba”, hiszen még igencsak ifjú volt, a *második* szöveghely pedig a *csatát* említi, egy meg nem nevezett helyen, ahol Vecellin legyőzte Koppány vezért, s itt hangzik el az is, hogy Koppány *somogyi* vezér volt. Szörényi teljes joggal veti fel Györffy Gy., Bakay K. nyomán, hogy Koppány nem egy becsületes ütközetben eshetett el, hanem valószínűleg csak *csellel* tudta megölni Vecellin az embereivel *Somogyban*, miután István serege elvesztette a csatát Veszprém mellett, vagy döntetlen lett az eredmény s Koppány hazatért, talán sebesülten. A kutatás nyomán Szörényi utal Gerbert, a későbbi II. Szilveszter pápa nagyon fontos leveleire (Györffy, István király és műve, 2000, p. 121), melyek tanúsítják, hogy a németek Aachenben csak *novemberben* kaptak hírt Koppány legyőzéséről, holott az ütközetre már nyáron, legkésőbb szeptemberben sor kerülhetett, Géza fejedelem halálát követően, 997-ben. *Mire* vártak akkor a hírvivők ilyen sokáig? Csak nem egy Koppány elleni sikeres merényletre, a *vesztes* csata után? A 64. fejezetben említett csata leírása ugyanis érezhetően propagandisztikus színezetű, István és Vecellin „dicső diadalát”, az „isteni irtalmasságot”, a „busás megjutalmazást” emlegeti. Vagyis a 40. fejezetben Kálti Márk továbbmentette az igazságot, még 1358-ban is őriztük a *reális* történeti események emlékét a kötelező propaganda-szólamok, az idegenelvű, római hurraóptimizmus hangorkánjában.

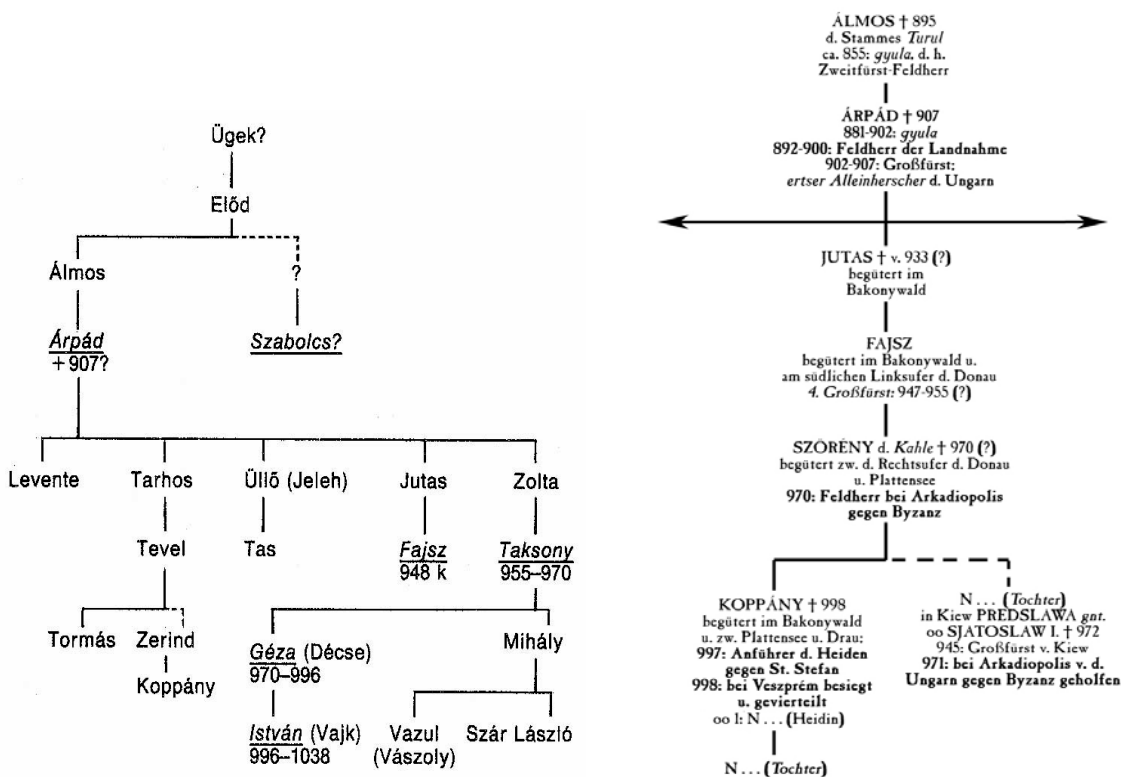
Ki volt Koppány?

Azt már eddig is tudtuk, hogy Koppány volt az *idősebb*, s így *jogos* trónkövetelő, legalábbis az eredeti, mondhatni „demokratikusabb”, ösközösségibb szkíta szokásaink szerint, melyek az adott fejedelmi nemzetségből mindig az idősebb, érettebb személy – esetleg szellemi kinyilatkoztatás alapján olykor a fiatalabb – megválasztását tették lehetővé, tehát nem volt automatikus, „genetikailag kódolt”, hogy a fejedelem fia lett a következő uralkodó. A krónika itt is *egyszerre* utal a valóságra és elmondja, amit a propaganda igényelt, s nem véletlenül szerepel a *Kopasz* elnevezés kétszer is, egymás után: szinte nyilvánvaló, hogy Koppány apja, lat. Calvus, azaz *Kopasz* (rég Magyarban *Szár*) *Zyrind*, Szörénd, *azonos* lehetett *Mihállyal*, Géza fejedelem fivérével (bátyjával?), hiszen, ha *Kopasz* Lászlóval azonosítjuk Koppány apját, akkor Koppánynak fiatalabbnak kellett volna lennie Istvánnál, de ennek maga a krónika mond ellent, amikor közli, hogy „*a vitéz és hatalmas Koppány... már Géza fejedelem életében vezérséget viselt*”. A valószínű következtetés a krónika belső logikája szerint az, hogy Mihály ezen a *bizánci kereszttségben* kapott nevén szerepel a 63. fejezetben (már az is sokat mondhat, hogy Mihály arkangyalról kapta a nevét), azután a „*po-*

gány” Szörénd nevén a 64. fejezetben, hiszen a pogány Koppánynak csak pogány apa „jár”, s éppen a *Calvus*, Kopasz elnevezés kapcsolja egybe a két nevet, Mihályt, László fián keresztül, a Szörénddel. Mindenképpen az látszik a krónika tudatosnak tűnő elrejtés-megmutatás elvéből (63. fej.: „*mi csak azt akarjuk inkább megírni, amit más írók mellőztek*”), hogy Koppány nem lehetett más, mint Géza fejedelem fivérének, Mihálynak a legidősebb fia, ezt jelzi az is, hogy Koppány a régi szokás szerint Vajk-István *anyját*, Saroltot, az erdélyi gyula, seregparancsnok (Vajay szerint talán Zsombor?) lányát követelte feleségül (sógorházasság), Vajk-Istvánt pedig nyilván háttérbe akarta szorítani, akár megöletni, ahogy a későbbi Árpád-házi és egyéb királyok is éltek a rivális eltüntetésének szomorú, keresztényietlen, de az akkori időkben nem szokatlan gyakorlatával. Az idősebb Koppány és a fiatalabb István tehát első unokatestvérek lehettek (ld. családfák, dölten szedve a görög-keresztény és szláv nevek, vastagon a magyar nevek; Béla szláv név?):

Az Árpád-ház őseinek másik családfája Szöréndet Tormás vagy Termacsu testvéreként tünteti föl, Árpád másik fia, Tarhos leszármazottjaként (Györffy, 1985, alább, és DAI 40), illetve Vajay Szabolcs is közöl egy általa valószínűsített Koppány-családfát (Eintritt, 1968, jobbra, ld. hátul is).

Mihály fia Vazul, vagy Vászoly, akinek neve a görög Bazil, 'király' jelentésű keresztnév szabályos v-kezdőhangra módosult magyar változata (orosz Vaszilij), tehát a név jelzi a viselője családjának görög-keresztény vallási hovatartozását, nos, ez a Vazul valószínűleg felelős lehetett Imre herceg megöléséért, és/vagy egy István király elleni sikertelen merényletért 1032 táján, aki láncra

verette a nyitrai várbörtönben, szemét kitolatta s fülébe ólmot öntetett, fiait, Endrét, Bélát, a két későbbi királyt, és Leventét pedig külföldre száműzte (a „szalonképtelenné” vált Vazul fiait aztán fivérétől, Szár Lászlótól vezetik a későbbi leszármazások). A krónika szerint az agg István halála előtt, 1038-ban mégis utódául akarta jelölni Vazult, s a krónika azzal is „mentesíteni” akarhatta Istvánt Vazul alkalmatlanná tételének felelőssége alól, hogy a feleségére, a bajor Gizella királyné-ra testálja azt (Kép. Krón., 1964, 69. fej.; meg kell jegyezni, hogy Gizella is szóbajöhet, hiszen annak a gandersheimi Hroswithának volt tanítványa, aki azon sopánkodott az íásaiban, hogy a magyarokat nem lehet kiirtani, Fischer-Fabian: A német cézárak, p. 60). Vazul merénylete Imre és/vagy István ellen jelezheti a szoros kapcsolatot Koppánnal, bosszút akarhatott állni, bár Imre herceg megölésénél német-római érdekek is közrejátszhattak, mert Imre, mint bajor Gizella fia, esélyes volt a császári trónra, amit a másik trónkövetelő, a későbbi II. Konrád nem nézhetett jó szemmel, rokonság ide vagy oda (a vadkan-sztori is csak német krónikában maradt fenn). De ha mégsem voltak olyan közeli rokonok Vajk-István és Koppány, az Árpádtól való leszármazásukat bizonyítottan vehetjük, s azt is, hogy ősi szokásrendünk alapján, törvény szerint valóban Koppánnak kellett volna következnie az uralkodásban. Kérdés, hogy Koppány miért nem tudott kellő erejű hadat kiállítani, s bizánci, rusz-varég szövetségeseket is megnyerni István ellen.

Zsinat és honfoglalás: az emberi szellem az idők választóján

Mivel eddig még semmilyen részről nem került megtárgyalásra, úgy vélem tanulságos lehet az első ezredforduló magyar történelmi eseményeinek s a magyarság igazi küldetésének, feladatának mélyebb megértésében, ha a kor jellemzéseként idevesszük a 9. század két szimptomatikus történetét, egyfelől a 869. évi konstantinápolyi zsinatra Rómából „becsempészett” *XI. kánont*, amely nyíltan és keresztényellenesen *tagadja az emberi szellem létezését* (Fourth Council of Constantinople, 869-870, Decrees of the Ecumenical Councils, ed. Norman P. Tanner), másrészt pedig a 896 körül Pannóniában hont alapító magyarság *többszlélek-hitét*, mely az evangéliumi, bibliai hagyománnyal teljesen egyezően felmutatta – egészen a 19. századig menően, amikor a néprajzkutatók feljegyezték – azt a benső tapasztalatot, hogy *létezik minőségi különbség* az ember lelki és szellemi tulajdonságai között, mintegy azonnal megválaszolva, „cáfolva” a zsinati kánon alapvetően téves és tendenciózus tartalmát. Róma jól kigondolt célja a XI. kánonnal az volt, hogy egy-szersmindenkorra kiiktassa a személyes kapcsolatot istennel, s ennek helyére a „mindenható” *római* egyház, a „*római* egyetemesség”, egy isteni felhatalmazásra *hivatkozó* szervezet egyedüli és kizárólagos közvetítését helyezze, mely törekvés lényegileg szembenállt Krisztus élő szellemével, tanításainak közvetlenségével (Ján. ev. 4,23-24), ahogy a Pál apostolnál világosan megjelenő ősi hagyománnyal is, mely tisztában volt az emberi lélek és szellem sokrétűen árnyalt különbségeivel, a szellemi-angyali hierarchiák konkrét létezésével, ember, természet és szellemi lények élő kapcsolatával (Efez. 1,21., Kol. 1,16.). Pál apostol, szövegű fordításban, arról beszél, hogy „*elvetetik lelki test, és feltámasztatik szellemi test*” (1. Kor. 15,44., „*seminatur corpus animale, resurgit corpus spiritale*”, www.vatican.va, Nova Vulgata; a papok tehát *tudják*, de ezt a tudást *viszszatartják*, ugyanúgy, mint a magasfokú szabadkőművesek), s ez a megkülönböztetés az őshagyományban ugyanaz, mint az én-tudattal áthatott *asztráltest* és az *étertest* különbsége, az előbbi bizonyos értelemben továbbvisszük a halál után, utóbbi széteszlik a világéterben, mintegy „táplálva” azt. Ezzel az eredeti hagyománnyal, melynek minden ősvallásban megvannak a nyomai, mert a régi ember még látta, érzékelte ezeket a finom különbségeket, ezzel teljesen egybehangzó volt a magyarság vallási-szellemi képzetvilága, mint ezt a néprajztudomány a 19. századtól kiderítette, ugyanis létezett őseinknél a „biológiai”, vegetatív *lélek* ismerete, mely a halálban a „lélekzettel” távozik a testből, majd feloszlik a szellemi világban, s létezett az ún. „*szabadlélek*” vagy „*árnyéklélek*”, régi nevén „*íz*” ismerete, mely az élet során is elhagyhatta a testet, például a táltos révüléseiben, „utazhatott” a szellemi világban, a testen kívül, ez volt tehát a szelleminek észlelt részünk, a gör. *pneüma* megfelelője (Diószegi: A pogány magyarok hitvilága, 1983, p. 28). ’Íz’ szavunk ebben az értelemben, etimológiailag valószínűleg kapcsolatban van azzal, hogy a szellemi világnak az emberbe húzódott *részét*, „*ízét*” jelölték vele őseink, másfelől pedig az avesztai-

óiráni *yazatana, yezdan*, 'isten, szellemi lény' tulajdonnév tövével is rokonítható, mely 'isten' szavunk ősalapja lehetett, az eredeti, „andronovói árja”, pre-árja nyelvjárásunk szerint (a kelet-uráli, nyelvileg már valamelyest „finnugorrrá” lett „isszedon” szavárdokhoz való csatlakozás előtt, majd ezt követően, egy areális nyelvkiegyenlítődés révén válhatott a mi nyelvünk is „finnugorrrá”, bizonyos fokig). Tehát 896-ban a Kárpát-medencébe érkezve, magunkkal hoztuk a lélek és szellem világos megkülönböztetését, amire azután szervesen lehetett volna építeni az igazi kereszténységet, mely nem tagadja durván sem az emberi szellemet, sem kapcsolatát a természet és a magasabb hierarchiák szellemi lényeivel (Krisztus elsőbbségének elismerése mellett maga Pál apostol rámutat, hogy „van sok isten és sok úr”, 1. Kor. 8,5). Egy ilyen „közvetlen” kereszténység azonban nyilván feleslegessé tenné, legalábbis átalakítaná a romanista papságot, pápa-császárságot.

Magyarság és jövő

De *miért* a sajátos „ateizmusba” burkolózó, mondhatni antikrisztusi Róma felé dőlt el a választás 1000 évvel ezelőtt a magyarság számára, *miért nem* a térben is közelebbi s a honfoglalás előtt hadi szövetségesként már régen megismert Bizánc, Konstantinápoly és szövetségesei felé billent a mérleg? Azt hiszem, ma már nem szabadna automatikusan és felületesen úgy ítélni, hogy ha így történt, akkor nyilván ez volt a „jobb”, ez „kellett” nekünk, ez volt a „haladás” útja, a réginek, antiknak ez a középkorba átültetett verziója. Számtalanszor volt úgy a történelemben, hogy ami megtörtént, az később hibásnak, tévesnek bizonyult, sőt károsnak, vagy mert eleve az volt, vagy pedig azért, mert az idő továbbhaladt, az emberiség megváltozott, kinőtte a régi formákat, illetve előfordult, hogy ami csak gondolat volt, vagy elbukott, vagy csak kisebb körben, időlegesen nyert elismerést, az hordozott egy ígéretes impulzust a fennállóval szemben, ennek alternatívájaként (maga Jézus sorsa is ilyen). A történelem, a művelődéstörténet „értékelése”, különösen, ha már sok évszázados távlatból tekintünk az egyes eseményekre, szereplőkre, sosem lehet egyoldalú, mert maga az élet sem az, hanem összetett, bonyolult folyamat, s leginkább akkor érthetjük meg, ha egyaránt foglalkozunk a jelenségekkel, pro és kontra, tárgyilagosan, és legfőképp a mögöttük hullámozó erőkkal, a konkrét emberi érzésekkel, gondolatokkal, akaratokkal, az egyéni és nemzeti „biográfiaival”, melyeken keresztül megjelennek a szellemi minőségek, világosság és sötétség, melyekben emberi, népi tulajdonságok birkóznak, kavarognak, nyílt és burkolt formában, úgy, hogy gyakran nehéz fölismerni a *valódi forrásukat*, különösen manapság, a vakság és „mellébeszélés” korában. Kétségtelennek látom, hogy ezt a jelenség-lényeg, szimptóma-reális, „hég-mag” kettőséget (Pap G.) végül a legfőbb lényeghez kell tudnunk viszonyítani, magához a *Krisztus-lényhez*, de nem elég, ha egy bizonyos felekezeti szemüvegen keresztül nézzük a dolgot. A látszatoktól el kell jutni a valóság szemléléséig, ez a lényegi tanítás a Vajk vs Koppány történetben is, konkrét értelemben pedig az, hogy egy rejtett, „karmikus” okból, sorsszerűségből, melynek gyökerénél ott van a mi készültségünk, ha úgy tetszik naivitásunk, jóhiszeműségünk is, nekünk, magyaroknak 1000 évvel ezelőtt Róma, a római típusú kereszténység jutott. Ez volt a lecke, a csillagászati értelemben – és „holisztikusan”, mert ma már egyre inkább ki kell tágítanunk a horizontunkat – AD 220 táján kezdődött *Halak-korszakban*, akárcsak Nyugat-Európának, s mindebben van egy kísérteties hasonlóság ahhoz a sorsszerűséghez, ami fennállt Jézus és a római helytartó, *Pilátus*, valamint a *vezető zsidók* „összjátékában”. A nemzetek karmája az általános emberiség-karmában gyökerezik, különböző fokon, „mint fent, úgy lent”, egyik nemzet hamarabb ér el egy korszak vezető impulzusának felvételéhez s önmaga kifejlődéséhez, majd letűnik és átadja a helyét, a stafétát más nemzeteknek (jó esetben), s ez a nagy „körtánc” 2000 éve rejtélyes kapcsolatban van a földön, Jézus emberi testében megjelent Krisztus-lény középponti, napszerű működésével, mellyel előző életünk eredménye, lelki-szellemi életünk minősége szerint, majd a halál és újabb születés között előbb-utóbb találkozunk. Nem értjük meg az emberiség, a népek történetét, ha kivonjuk belőle az „üdv-történetet”, mert múlt és jövő erői egyaránt itt vannak, „belekalkulálták” az emberiség, a világ történetébe mind a világos, jó isteni-szellemi erőket, mind pedig az elsötétítő, illúziókeltő erőket, tévedéseket, és az állandó kiegyenlítődést a földön az ember által, aki középen áll ebben a harcban, egyre inkább Krisztus igazi, bensőséges erejével felvértezve, s persze az ember

felelőssége, ha a feketét fehérnek mondja, és fordítva. Krisztus felismerésén áll vagy bukik az emberiség sorsa, különösen ma, a materializmus, naív realizmus tetőfokán, vagy inkább mélypontján, a „világállam” radikális létrehozása küszöbén, amikor minden a testvériesség után kiált.

A történelmi konfliktus tehát nem csupán a „kereszténység vagy pogányság”, választása kérdésében bontakozott ki ezer esztendeje Magyarországon, hanem főként a *római* vagy a *bizánci* kereszténység felvétele kérdésében, noha mind a római, mind a görög civilizációs impulzusok a régebbi, precessziós *Kos*-korszakhoz tartoztak (i.e. 1940 – AD 220), már rég túlhaladtak zenitjükön. Koppány vezér, hasonlóan Géza fejedelemhez, István apjához (akinek fennmaradt egy mondása, miszerint elég nagy úrnak tekintette magát, hogy több istennek áldozzon), még őrizte az ősi szokásokat, de már minden bizonnyal görög-keresztény is volt (Szár *Lászlónál* a névadás a szláv-orosz orientáció világos jele, *Vazulnál* a görög orientáció jele), és Koppány királlyá koronázása után előbb-utóbb ugyanaz a folyamat zajlott volna le nálunk is, mint a kijevi Ruszban vagy Bulgáriában, az egész nép keleti, görög-keresztény lett volna, kialakulhatott volna a születő nyugati fölény keleti ellensúlya. De Vajk-István voltaképpen „júdási” *árulása* miatt, a történelmi létesülés, a *jövő* igazi, magasrendű szellemi erői elleni *önző és éretlen lázadása*, a saját, nemzeti erőnek *nyugati idegenek* (és persze felesége, vagy mostohaanyja, a lengyel Adelheid) tanácsára és tevőleges segítségével történő letörése miatt, vagyis lényegében a *lejárt formákba* öltöző démoni erők által tudatosan irányított *összeesküvés* miatt, mely minden jel szerint csak egy Koppány elleni merénylettel tudott győzni, *még nem* ez a *jövő* jött el, hanem a 869. évi zsinati dogmával is fémjelezhető *ellenáramlat* nyert teret Magyarországon, beteljesítve, amit Pál jövendölt, hogy „evilág fejedelme”, Róma *önző* szelleme fogja elfoglalni Krisztus templomát (2. Thessz. 2,4; meg kell jegyezni, hogy a görög egyház sosem fogadta el a 869-es zsinat szellemtagadó határozatát, a római azonban az 1311. évi vienne-i zsinat 1. dekrétumában megerősítette és ma is fenntartja).

Magyarország egy olyan állami-társadalmi berendezkedéshez kapcsolódott 1000 évvel ezelőtt, mely akkor már 800 éve idejétmúlt volt, s amely révén már néhány évtizeddel a római kereszténységre térésünk után jogot formáltak az ország elfoglalására, amikor Henrik, német-római császár megtámadott bennünket, szerencsére akkor és még sokáig sikertelenül, hála a harcedzett szkíta-hun magyarságnak. Természetesen a római egyházhoz való kapcsolódás fordulata nem zárta ki, hogy később diplomáciai, sőt szoros, dinasztikus szálak szövődjenek Bizánc és Magyarország között, ez *geopolitikai szükségesség* volt. Mégis a nyugati romanizmus illegitim, mohó szelleme kerekedett felül, mint valami fertőzés, s a Vajk-István és Koppány közötti konfliktus és ellentmondásos feloldása révén ez a sajátosan üres szervező, intellektuális erő kapott esélyt, amely kétségtelenül nagy fejlettséget ért el az antikvitás idején, i.e. 6-3. századok között, a köztársasági korban, de a császárkor „felülírta”, s ez nem tűnt el teljesen, hanem egy dekadens módon, *az értelmet, én-tudatot letompítva*, szuggerálva továbbáramlott a névleg keresztény római katolicizmus révén azokba a népekbe is, melyek újonnan érkeztek Európába, újonnan alapítottak országot, mint a lengyelek, horvátok és mi, büszke, de együttérző, józan eszű magyarok, noha a korábbi, sztyeppei életmódunkhoz képest ez a római maradvány is nyilván képviselt egyfajta fejlődési impulzust.

Végsősoron ezen a nem kis részt a saját kárunkon való tanulási folyamaton keresztülmentünk, ám ma már nagyon el kellene gondolkodnunk a *hogyan tovább*-ról, az igazi tényekről, nagyobb összefüggésekről, mert az a világkorszak, melyben a romanizmus szelleme még hatott, immár a végéhez közeledik, noha még ma is mindent megpróbálnak, hogy vezessék az emberi fejlődést, Krisztus nevében Őhelyette, az „emberek érdekében” az emberek helyett, s az igazi fejlődés helyére csempésszenek egy „átírt” verziót. Már csak 365 év van vissza a Halak jegyét viselő keresztény, közép-európai világkorszak 2160 esztendejéből, és lassan, fokozatosan átlépünk egy új korszakba, a *Vízöntő* jegye alatt, melyet már régóta várnak azok az embertömegek, akik még őrzik a szociális, szellemi igazságérzetüket, akiket még nem tett korrupttá, nem kergetett megélhetési vagy egyéb tévutakra ez a körmönfont, túlérett, erőszakos, hataloméhes neo-romanizmus, mely Európa bekebelezését követően Amerikába is átnyúlt, szellemileg keveredve az ottani, főleg közép-amerikai indián kultúrák vad és ördögi utóhatásaival, s azután ez kiterjedt a világra mintegy száz esztendeje, egyfajta modern „tatárjárásként”, a hipertrófiás pénztőke, fegyvergyártás, no meg a dezinformációs média-hálózat segítségével. Újra aktuális a régi „István vs Koppány” problema-

tika, de immár a „pogányság vs kereszténység”, „nemzeti vs nemzetközi”, „jobb vs bal” kényszeres és hamis választása helyett a bátor *lényeglátás* kell bekövetkezzen, s nem csupán Magyarországon.

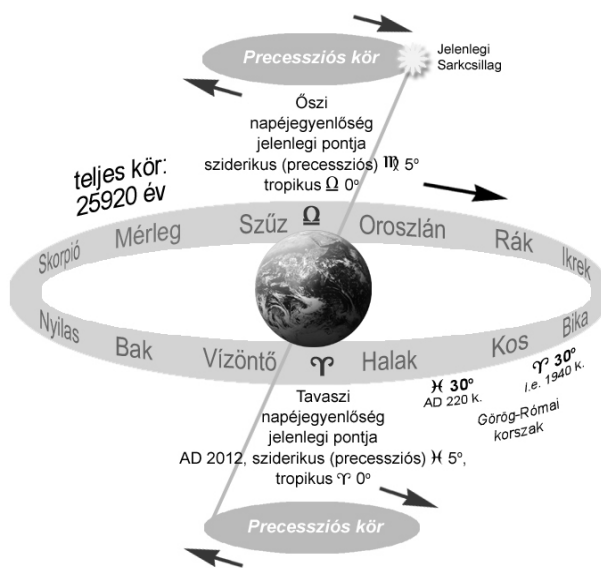
Bár a kereszténység felvétele nyilvánvalóan szükséges volt a népek számára, az ezer évvel ezelőtti választások azóta szemmel láthatólag átértékelődtek, legelőször, földcsuszamlásszerűen a *reneszánszsal, reformációval, az újkor* kezdetével, s ez mindenképpen jelzi, hogy az emberiség, legalábbis Európában elkezdett kiszabadulni az ősi Róma kiüresedett, tekintélyelvű szorításából, méghozzá épp azáltal, hogy elért hozzánk Krisztus szellemi impulzusának, az *öntudatos* felnőtté válásnak első fuvallata, szárba szökken a *szabadság* csírája, s ezt fokozatosan elkezdjük összekapcsolni a társadalmi életünkkel. Ez a folyamat vár *további szociális kiteljesedésre*, a következő fejlődési fokra kell lépnünk, hogy a megszerzett individuális szabadsághoz, józansághoz megtaláljuk a valódi, átkrisztusított szociális, közösségi formákat, társadalmi berendezkedést, függetlenül az egyes társadalmi területek, kultúra, politika, gazdaság illegitim kölcsönhatásaitól, szabadon a háttérhatalmak manipulációitól, melyekre módot ad a még fennálló duális elvű, korrupt, hiteltelen pártokrácia. Ezt a továbblépést azonban szemmel láthatólag *már nem tudja nyújtani* a mai nyugati rendszer, amelynek alapelve a szélsőséges önzés, a kapitalizmus, a pénzközpontúság, mely tárgyként, zsákmányként, sőt fogyóeszközként tekint az emberre, társadalomra, természetre, a lényegileg romanista világelittel a csúcson (v.ö. C. G. Harrisonnál a „Bal Testvérei”, a baloldal konzervatív „bébiszitterei”, jezsuita és szabadkőműves/cionista „illuminátusok”). A manapság épp a harmadik nagy, hatalomátmentési kísérletébe kezdett, s azután egy teljesen világidegen, falanszteri gépkorszak bevezetését tervező világelit legalább 100 esztendeje súlyosan sérti a világ nemzeteinek, sőt a *saját* nyugati nemzeteik létérdekeit, a bankrendszerükkel, pénzrendszerükkel fokozatosan eladósították s ezzel szorgosorba döntötték riválisaikat, tudatosan hoztak létre gazdasági, pénzügyi válságokat, hamis, diktatórikus rendszereket más népeknél, akiket aztán mumusként kezelnek máig, hogy legyen kivel háborúzni, s újabb mumusokat hoznak létre, folytatva aljas, kétkulacsos játékaikat, majd ezek legyőzésével „megmentőként” ünnepeztetve magukat. Valóban csak és kizárólag *erről* van szó, a *régi Róma* végvonaglásáról, a hanyatló császárkorról, *még mindig* erről, kereszténység helyett, magasabb elvek igazi megvalósítása, megértése helyett, arról van szó, hogy néhány száz, vagy néhány ezer ember nem képes felfogni az idők szavát, hanem a „szent” magánérdekeikből, csoportérdekeikből formálnak közérdeket, fondorlatos módon, antikrisztusi módon, az élet minden területén, a hasznos balekjaik, fizetett ördögeik segítségével, akikből mindig akad.

A valódi „új világrend” küszöbén

Azóta, hogy a vízre épült város, Velence intrikus, „balance-of-power” politikája elősegítette a török hódítást (ld. az 1444. évi várnai csatát, melyet követően, 1453-ban veszik be a törökök Konstantinápolyt), Bizánc és a görög-kereszténység mai képviselője *Oroszország*, az *oroszország*, de nem csak történetileg, „tradicionálisan”, hiszen a görög-kereszténység is sok tekintetben megörökölte a lejárt, római formákat, hanem mint a *következő*, a *Vízöntő* világekorszak *alaperőinek* vezető „Krisztus-népe”, akit az anglo-amerikanizmus, a pénzvilág és a klérus („páholy-népek” és „egyház-népek”) *közös* erővel a bolsevizmus, a *tényleges* szociális kérdések veszedelmes *karikatúrájának* létrehozásával akartak jóelőre, hosszú távra kiiktatni (a bennfentes C. G. Harrison „szocialista kísérletnek” nevezte 1893-ban), ahogy ma Európa népeit is egy „unióval”, melyet ma már úgy tűnik fel is akarnak áldozni az újabb „káosz-forgatókönyv” szerint, legalábbis kicsit magára hagyni („Brexit”, „America First”), hogy a fizetett „terrormigráció” fenyegetése közepette az atlanti nyugathoz, mint „megmentőhöz” fohászkodjunk ismét.

De mit is jelentenek ezek a világekorszakok a valóságban? A szellemi hagyomány régóta ismeri, s az újkorban Rudolf Steiner adta tovább hitelesen, hogy Jézus szeretett tanítványa, a látónoki János apostol az Apokalipszis vagy a Jelenések Könyvének elején, a hét gyülekezethez szóló angyal levelekben az *Atlantisz utáni hét kultúrkorszak* belső karakterét írta le (Ján. Jel. 2-3., ezt szimbolizálja a hétkarú gyertyatartó is, mely nem pusztán egy vallás szakrális tárgya). Csillagá-

szatilag a nagy kultúrkorszakokat a tavaszpont ún. precessziós, hátráló mozgása jelöli ki, melyet a földtengely ferdesége okoz, vagyis a Nap a tavaszi napéjgyenlőségkor kb. 2160 éven át egy zodiákus jegy alatt kel (világhónap, mely alatt kb. 2-3 inkarnációt élünk át a földön, ld. alábbi ábra), és ebből következtetni lehet az illető korszak fő vonásaira. A régi emberiség figyelembevette a mindenkori tavaszpont állását, az „amint fent, úgy lent” ősi, egységes világelve szerint, mely ma is ugyanúgy érvényes (ld. Várkonyi: Az idő szívverése, Galaktika, 50., valamint Baktay: A csillagfejtés könyve). Valódi, ezoterikus értelemben ugyanis a *Nap-Föld-Zodiákus viszonyrendszer* nem más, mint egyfelől a *Világszellem, Isten sorsának tükröződése a földön*, az, ahogyan megjelenik az Ősfény, Ősértelem, az ember eredeti ősképe az emberiség életében, az egyes kultuszokon, képzeteken, „szűrőkön” keresztül, másfelől pedig, az egyes embernél, a *Szellem-Lélek-Test viszonyrendszer* kozmikus megfelelője. Tehát valóban egy *makro- és mikrokozmoszus egysége* létezett a régi emberiség számára, *érezték, látták* önmaguk és a világrend szerves, élő, szellemi összefüggéseit szellemi lények, történelem alakjában, ez volt az eredeti misztériumvallások titka. Majd egyre „személyesebb” vallások jöttek, Zarathustra, Buddha, Jézus Krisztus isten-emberi lény, Mani és Mohamed (ld. Mohamed jövődölése a *hadiszokban*, Sheikh Imran N. Hosein előadásai, Youtube, v.ö. Z.T.Cs.: *Iszlám eszkhatólógia és értelmezése a mai időkben*, online). A korszakok hasonló fázisokon mennek át, mint a Hold, éles határok nélkül: van egy lassú növekedési szakasz, azután egy tetőpont, zenit középtájon, majd egy lassú lecsengés, hanyatlás, és a kialakult emberi képességek, vívmányok többé-kevésbé átszármaznak a következő korszakra, ennek vezető népeire, illetve van egy rejtett összefüggés az előző és a későbbi következő korszakok között (ld. ábrák, és Trithemius „angyal” kronológiája a tanulmány végén).

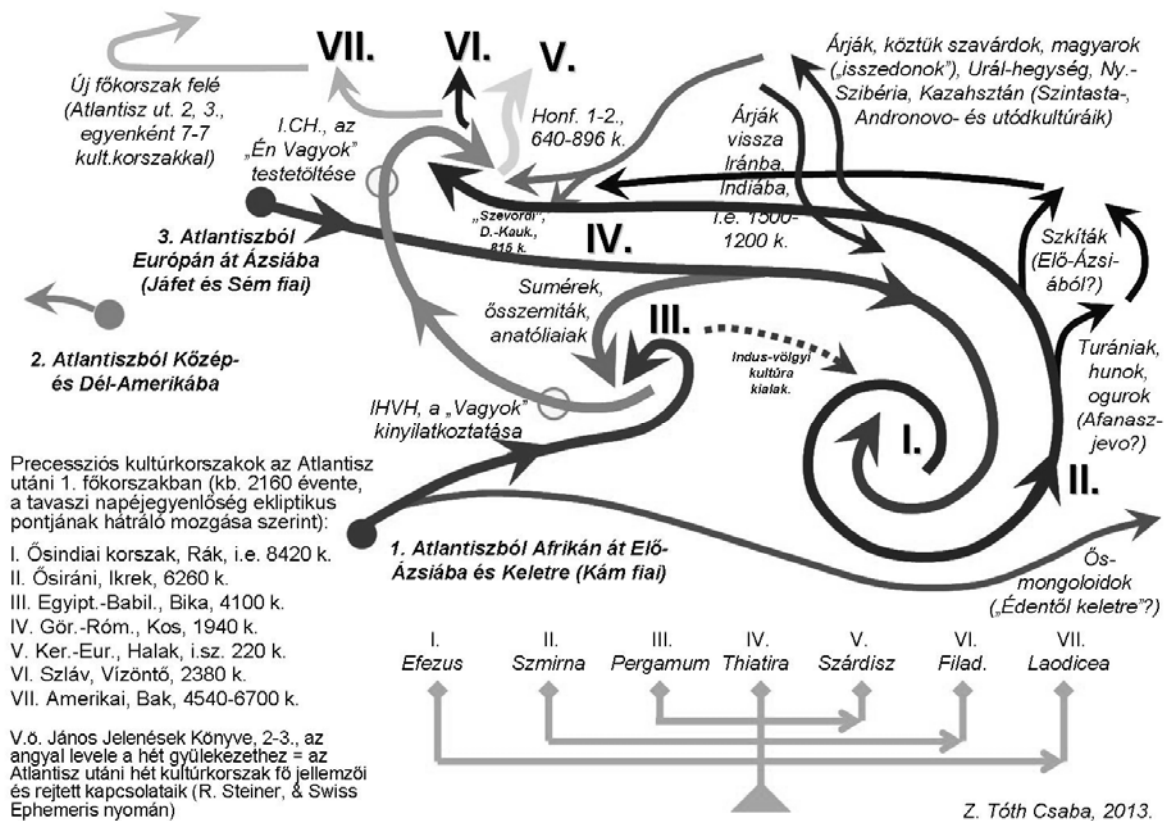

A precesszió vázlatja; a következő kardinális kereszt a Vízöntő, Oroszlán, Bika, Skorpió jegyekben lesz, kb. 2380-4540 között

A magyarság és rokonnépei (szavárdok, ogurok, alánok, hunok, stb.), pásztorkodó életükkel, természeti spiritualitásukkal, lovas, és korábban szkíta szekeres harcmódorukkal, melyek rendszerét az elsők között fejlesztették ki a világtörténelemben, lényegében az Atlantisz utáni második, az *Ikrek*-, vagy *Ősiráni* kultúrkorszakban gyökereznek, az ősiráni kultúrfejlődésből maradtak vissza a sztyeppe-térsegen, egy részük talán jobban megőrizve az ősiráni princípiumokat (szavárdok, magyarok, szkíták nagy része), más részük, ugyanebből a néptörzsből, de „turánizálódva”, sötétebb vizekre evezve, az Altáj-hegységen túlra költözött (hunok, ogurok, szkíták egy része), majd idővel újra elindultak napnyugat felé, s közben más népeket is kimozdítottak helyükről, akikkel azután ideig-óráig, vagy végleg szövetségre léptek (ez volt a helyzet a hunokkal és a magyarokkal is, akik az ogurok révén, áttételesen kerültek szorosabb kapcsolatba, nagy valószínűséggel csak meglehetősen későn, AD 600-800 körül). Zarathustra volt az Ősiráni-kultúrkorszak

nagy vallásalapítója, aki eredetileg az i.e. 7. évezredben lépett fel (a trójai háború előtt 5000 évvel, mint Hermippos írja, vagy 6000 évvel Platón előtt, mint Eudoxus írja), majd nevét szokás szerint felvették kiemelkedő tanítványai, ezért van bizonytalanság Zarathustra történetisége körül. Az ő vallási kinyilatkoztatásában Ahura Mazda, a Nap-szellem, Angra Mainyu (Ahriman), a sötétség ellenpólusa, és Anahita, a termékenységistennő voltak a középponti alakok (ld. a Zend Aveszta könyvei, Yasna, Videvdad, Yastok, Bundahishn, Denkard, etc.). Korántsem lehetetlen, hogy az ősmagyarság (szavárd-magyarság) és az ogurok is ismerhették Zarathustra tanításait, melyekben már szerepelt a Világmegváltó, a Kozmikus Szó, Szaósjant eljövetele az „idők végén”, és az Aveszta leírása előtti vallási-szellemi tartalmak is átalakulhattak magyar ősvallássá a sztyeppei évezredek alatt. Ezeket az ősi párhuzamokat garmadával lehet találni az Aveszta és a magyar néphagyomány, népmeséink között, melyek a néplélek lenyomatai (pl. istenek viaskodása fehér és fekete ló alakjában, a fehér ló kultusza, a tűz- és nap-kultusz, világközép képze, vagy akár a székel Fehérlófia mesében szereplő „egyek kását a hasadról” hetyke fordulat, és Yasna 9,11., ahol a hős egy sárkány hátán főzi meg ebédjét, K. F. Geldner, 1896, L. H. Mills, 1898). Ezek az iráni mitológikus elemek, nevek fennmaradtak a nyugat-szibériai hantik, manysik hagyományában is, jelezve a kölcsönös kapcsolatokat. Valójában egy ilyen iráni jellegű szellemi munícióval érkezünk tehát a Kárpátok közé 1100 esztendeje, de részben turáni, ótörök örökséget is asszimilálva, amikor a szavárdoktól való elszakadást követően (DAI 38) a Don-Donyec-menti Szaltovó-kultúra ogur-hunjainak öt törzsével végleg szövetségre léptünk 800 körül, s „hétmagyarok” lettünk, mint Anonymus írja (lat. „dentü” magyarok, a tör. yedi = hét számnév rontott alakja).

Ez volt nagyjából az a múlt, melynek életerőit egyfelől az örökléssel áthoztuk a vérünkben, idegeinkben, a népszellem és a nyelv-génusz révén, másrészt a *reinkarnációink* indítékaiban is az *európai Halak-korszakba*, melynek „*már nem, még nem*” köztes állapotában, „őkor és újkor” között felvettük ugyan a római-latin „ábécét”, azonban ebből a rendszerből lényegében mindig „kilógtunk”, hiába akartak beleszorítani, mint egy kinőtt ruhába, mint az agyonfegyelmző iskolamester a gyereket az elméletek ketrecébe, páncéljába, ez a rendszer mindig hűtlenné lett hozzánk, és máig örizzük az „alternatív”, természetes pogányságunkat, szabadságszeretetünket, igazságérzetünket, kreativitásunkat, jobbat akarásunkat. *Ezek az alaperőink várnak lényegében ma is az igazi, keresztény, szellemi-szociális forma megvalósulására, mely nem a múlt „zenéje”, hanem a szabadság, egyenlőség és testvériség hármasságának, egy igazi „szocializmusa”, melynek terepe a küszöbön álló Vízöntő-korszak lesz, az „élő víz” korszaka, mely a bensőnkben fakad, az önmaga szellemi forrásává lett ember korszaka, ahogy Krisztus Jézus megjövendölte (Ján. 7,38), az Atya és Fiú korszaka után a Szent Szellem korszaka. Ez a jövő ott bujkált már Vajk-István és Koppány személyes konfliktusában, és csak azért nem vált valósággá már akkor, mert az európai emberiségnek át kellett mennie a földesebb én-tudat kialakulásának fázisán, az agyhoztesthez kötött gondolkodás-érzés-akarat kialakulásán, ami természeti szükségyszerűség volt az emberiség földi pályafutása során, ahogy a gyermekből kamasz, ifjú, majd érett ember lesz, s ehhez idő kellett, s az előző, római korszak öröksége. De észre kell venni a fejlődés változásait, azt, hogy a múltból nem vihető át minden a jövőbe, sem Róma, sem a pogány korunk, sem a kialakult, egyoldalú materialista alapelvek. Az egyes ember mintegy kicserélődik sejtjeiben, egész pszichofizikai struktúrájában hétévente, de egyetemes értelemben, Krisztus eljövetele óta is, Aki valóban folyamatosan újáteremti az emberiséget, s eszerint épp a „felnöttségünk” határára érkezünk, „21. életévünkbe” a 21. században, amikor egyre kevésbé fogjuk eltűnni, hogy gyámkodjanak felettünk. Róma kezéből végleg ki fog esni a jogar, a Palladium összetörik, mert jön Krisztus, a magasabb Énünk, Aki felett ezeknek a machinációknak semmi hatalma nincs. Nekünk azonban észre kell vennünk Őt, mint létünk lényegét. Mindezekkel úgy vélem számolnunk kell az „István vagy Koppány” problematika mélyebb, távlatosabb megközelítésében, ahogy maga a Teremtő is ezekkel a komponensekkel, hozzávalókkal „főz” titkos-nyílt laboratóriumában, elsősorban és mindig az „égi hazánk” receptjével, mely azonban szervesen összefügg az idelentiekkel.*

Földi és égi történelem – az őstörténet és a kultúrkorszakok összefüggéseinek vázlata

Függelék

A Képes Krónika részletei Istvánról és Koppányról (Chronicon Pictum, 1358, magyar kiadás 1964, ford. Geréb L.)

40. fejezet (pdf. 29, 1964, p. 90)

Generacio Vecellini de Alamania venientis
Ascendit quoque de Bauaria Vecellinus videlicet de Wazunburg, qui cum Sancto Stephano in Symigio Cupan ducem interfecit. Capitaneus enim exercitus extitit illo die. Ex istis Jako nascitur principium et origo.

A Németországból jött Vecellin nemzetsége
Feljött Bajorországból Vecellin is, a wasserburgi, aki Szent Istvánnal Somogyban megölte Koppány vezért; ama napon ugyanis ő volt a sereg kapitánya. Tőle a Ják nemzetség kezdete és eredete.

63. fejezet (pdf. 38, 1964, p. 97)

Sanctus Stephanus primus rex Hungarorum nascitur

Porro Toxun genuit Geycham et Michaellem, Michael vero genuit Calvum Ladizlaum et Vazul, Geycha vero divino premonitus oraculo anno Dominice incarnationis nongentesimo sexagesimo nono, quemadmodum in legenda beati Stephani regis scriptum est, genuit sanctum Stephanum regem ex Sarolth filia Gyula. At rex Stephanus plures quidem genuit filios, sed inter alios habuit unum filium nomine Emericum Deo amabilem et hominibus honorabilem, cuius memoria in benedictione est. Hic autem per inscrutabile divini consilii iudicium raptus est de medio, ne malicia mutaret intellectum eius et ne ficcio deciperet animum eius, quemadmodum de immature morte scribitur in libro Sapiencie. Ut ergo acta ne agamus, et exposita ne exponamus, quot et quantis

virtutibus floruerit, et quam fervens in Dei servicio sanctus confessor Christi Emericus dux fuerit, scribere supersedimus. Quisquis enim hoc scire voluerit, ex legenda eiusdem beatissimi confessoris plenam sanctissime conversationis eius noticiam habere poterit. Nos ea potius, que ab aliis scriptoribus premissa sunt, breviter ac summatim scribere intendimus.

Szent István, első magyar király születése

Taksony pedig nemzette Gézát és Mihályt, Mihály meg nemzette Kopasz (Szár) Lászlót és Vazult. Géza pedig isteni jóslat által intve nemzette Gyula leányától, Sarolttól(25) az Úr megtestesülésének 969-ik évében Szent István királyt, miképpen meg van írva a boldogságos István király legendájában. István király több fiakat nemzett, többek között volt azonban egy Imre nevű fia, akit szeretett az Isten, és tisztelték az emberek, áldott az ő emlékezete. Isten kifürkészhetetlen akaratából elragadta a halál, hogy a "gonoszság meg ne változtassa lelkületét, és hamis képzetek meg ne csalják elméjét" - miképpen a Bölcsesség Könyve írja a korai halálról. De ne tegyük, ami már téve van, és ne adjuk elő, ami már előadatott: így hát nem írjuk le, hány és minő virtusokkal ékeskedett és mily buzgó volt Isten szolgálatában Krisztus szent hitvallója, Imre herceg. Aki ezt tudni kívánja, teljességgel megértheti a boldogságos hitvalló legendájából az ő szent társalkodását. Röviden és sommásan mi csak azt akarjuk inkább megírni, amit más írók mellőztek.

64 (pdf. 39, 1964, p. 97)

Pugna Sancti regis Stephani contra Cupan ducem

Sanctus autem rex Stephanus iam pridem in adolescencia sua contra Cupan ducem fortem et potentem gessit bellum gloriosum. Erat autem Cupan filius Calvi Zyrind, qui etiam vivente Geycha duce, patre sancti Stephani regis ducatum tenebat. Mortuo autem Geycha duce Cupan voluit matrem sancti Stephani regis sibi per cestuosum copulare connubium, et sanctum Stephanum occidere, ducatumque eius sue subdere potestati. Hic fuerat dux Symigiensis. Sanctus autem Stephanus convocatis proceribus suis per interventum beatissimi Martini confessoris divine misericordie imploravit auxilium. Postmodum vero congregato exercitu perrexit obviam hosti suo, et ad amnem Goron primitus accinctus est gladio, ibique ad custodiam corporalis salutis sue duos principes Hunt et Paznan constituit. Tocius autem exercitus sui principem et ductorem Vencelinum hospitem, Alamanum genere, prefecit. Conmisso itaque prelio inter utrumque diu et fortiter est dimicatum, sed divine miseracionis auxilio beatus Stephanus dux gloriosam obtinuit victoriam. In eodem autem prelio Welinus (1) comes interfecit Cupan ducem et largissimis beneficiis a Beato Stephano, tunc duce, remuneratus est. Ipsum vero Cupan beatus Stephanus in quatuor partes fecit mactari: primam partem misit in portam Strigoniensem, secundam in Vesprimiensem, terciam in Iaurinensem, quartam autem in Erdelw. Beatus enim Stephanus dux votum, quod tunc voverat, Deo fideliter reddidit, nam universum populum in provincia Cupan ducis degentem, decimas libero-

rum, frugum ac pecorum suorum cenobio Sancti Martini dare perpetuo iure decrevit. Predictus autem Vencellinus genuit Radi, Radi vero genuit Misca, Misca vero genuit Cupan et Martinum.

Szent István király harca Koppány vezér ellen

Már kora ifjúságában dicső hadat viselt Szent István király a vitéz és hatalmas Koppány vezér ellen. Koppány pedig Kopasz (Szár) Szörénd fia volt és már Szent István király atyja, Géza vezér életében vezérséget viselt; Géza vezér halála után Koppány vezér Szent István király anyját vérfertőző házasságra kívánta, meg akarta ölni Szent Istvánt, hogy vezéri részét a maga hatalma alá hajtassa. Somogyi vezér volt.(26) Szent István király azonban összehívta főembereit, és Szent Márton hitvalló közbenjárása által kérte az isteni irgalmasság segítségét. Majd összegyűjtötte seregét, és az elenség elé indult; a Garam folyó mellett övezték fel először karddal; itt testi épségének őrizetére két főembert rendelt, Hontot és Pázmányt; az egész sereg fejévé és vezérévé pedig német származású vendégét, Vencellint tette meg. Megkezdődött a csata, mindkét részen sokáig és vitézül folyt a viadal; de az isteni irgalmasság segítségével Szent István vezér nyert dicső diadalt. Ebben a harcban Vencellin ispán megölte Koppány vezért, ezért téres jószágokkal jutalmazta őt meg Szent István, aki akkor még vezér volt. Koppányt pedig Szent István négygyé vágatta; egyik részét elküldte az esztergomi, másikat a veszprémi, a harmadikat a győri kapuhoz, a negyediket Erdélybe. Szent István vezér ekkor fogadalmat tett Istennek, ezt hűséggel be is váltotta: elrendelte ugyanis, hogy mind a Koppány vezér földjén lakozó népség gyermekeiből, terméséből és barmaiból örök időkre tizedet adjon Szent Márton klastromának. Az említett Vencellin azután Rádit nemzette, Rádi pedig nemzette Miskát, Miska nemzette Koppányt és Mártont.

Doro torun genuit +
 Gercham et anichael.
 Michi uero genuit cal-
 um ladulaim et va-
 zul. Gercha uero diuis
 premonitus oratio. **A**nno
 domini incarnationis nōgē
 tesimo sexagesimo nono quē
 admodum in legēda bñi ste-
 phani regis scriptum ē gñui
 sanctum stephanum regē ex
 sarolch filia gyula. At rex
 stephanus plures quidē ge-
 nuit filios. s; in alios habuit
 unum filium nomine Eme-
 nentem deo amabilem et comibus
 honorabilem. cuius memoria
 in bñificōne ē. Hic autē per
 insecrabile diuinū consiliū
 iudicium raptus ē de medio
 ne malicia mutaret intellectu
 eius. et ne fieri deciperet animi

eius quē admodum d' in matia
 mori scribitur in libro sapie.
 ut ergo actum agamus. et er-
 posita ne exponamus. quod
 et quantum uirtutibus florent
 et quam feruens in diuinitate
 scilicet confessor et Eminentis diu-
 fuerit scribere supersedimus.
 Cuius quis enim hoc scire uo-
 luit ex legēda eiusdem bea-
 tissimi confessoris plenam
 scilicet consolationis eius
 noticiam hic posuit. Nos et
 potius que ab alijs scriptoribus
 pretermissa sunt breuiter ac
 summa in scribere intendimus.
 Pugna sū regis Stephi contra
 Cupan Ducem. ~~~~~

Sanctus autem rex Stephanus
 iam pridem inadolescētia sua
 contra Cupan ducem fortem
 et potentem gessit bellū glōsū.
 Erat autem Cupan filius cal-
 li zyrind. qui etiam vivente
 Geycha duce p̄re s̄ci stph̄i reḡ
 ducatum tenebat. et postea ab
 Geycha duce Cupan noluit
 matrem s̄ci stph̄i reḡ sibi p̄-
 nictuosum copulare cōmū-
 bium. et sanctum stph̄m occi-
 dere ducatumq; eius sue sub-
 dre potestati. hic fuit dux
 Syrtigienis. s̄ c̄s autē stph̄s
 commotatis procerib; suis p̄-
 interuentum btissimū orar-
 tū confessoris diuine miē
 implorant auxilium. post
 modum vero congregato. et
 exercitu prexit obviam hosti
 suo. et ad annem goron pri-
 mitus acinctus ē gladio.

Ibiq; ad custodia corporis salu-
 tis sue dux principes hūit
 et paznan constituit. Totius
 autem exercitus sui principē
 et ducem vencilium vol-
 pitem alamanum gentē p̄fec.
 Conmissa itaq; p̄lio inter-
 utrumq; diu et fortiter est
 dimicatum. s̄ diuine miē
 rationis auxilio b̄s stph̄us
 diu glōsam obtinuit victori-
 am. In eodem autē p̄lio venci-
 lius comes interfecit Cupan
 ducem. et longissimis h̄is
 ab eato stephano tunc duce
 remuneratus ē. Ip̄m uō Cu-
 pan beatus stph̄s in quatuor
 ptes fecit mactari. p̄mā p̄ez
 misit in portam strigoniē.
 scđam in vesp̄miciē. tertiā i
 laurensem. quartā autē i Er-
 delo. Beatus enim stph̄s dux
 notum quod tunc nouerat
 deo fideliter reddidit. Na uni-
 usum populum in prouincia
 Cupan ducis regem dñas
 libor frugum ac pecorum su-
 orum cenobio s̄ci orartini da-
 re p̄petuo iure decreuit. P̄d̄s
 autem vencilius genuit
 Radi. Radi vero genuit oris-
 ca. Orisca vero genuit Cupā
 et orartinū. Sc̄us Rex stph̄s

Ahol keletkezik egy ékes nagy út,
Amellett keletkezik egy halastó-állás.
Hej, regürejtem, regürejtem!
Azt is fölfogá az apró sásocska,
Arra is rászokik csodafiúszarvas.
Hej, regürejtem, regürejtem!
Noha kimennél uram, Szent István király,
Vadászni, madarászni,
De ha nem találnál sem vadat, sem madarat,
Hanem csak találnál csodafiúszarvast,
Hej, regürejtem, regürejtem!
Ne siess, ne siess, uram, Szent István király,
Az én halálomra.
Én sem vagyok vadlövő vadad,
Hanem én is vagyok az Atyaistentől
Hozzád követ.
Hej, regürejtem, regürejtem!
Homlokomon vagyon fölkelő fényes nap,
Oldalamon vagyon árdei szép hold,
Jobb vesémen vannak az égi csillagok,
Hej, regürejtem, regürejtem!
Szarvam vagyon, ezer vagyon,
Szarvam hegyin vagyon százezer szövétnek,
Gyújtatlan gyulladnak, oltatlan alusznak.
Hej, regürejtem, regürejtem!

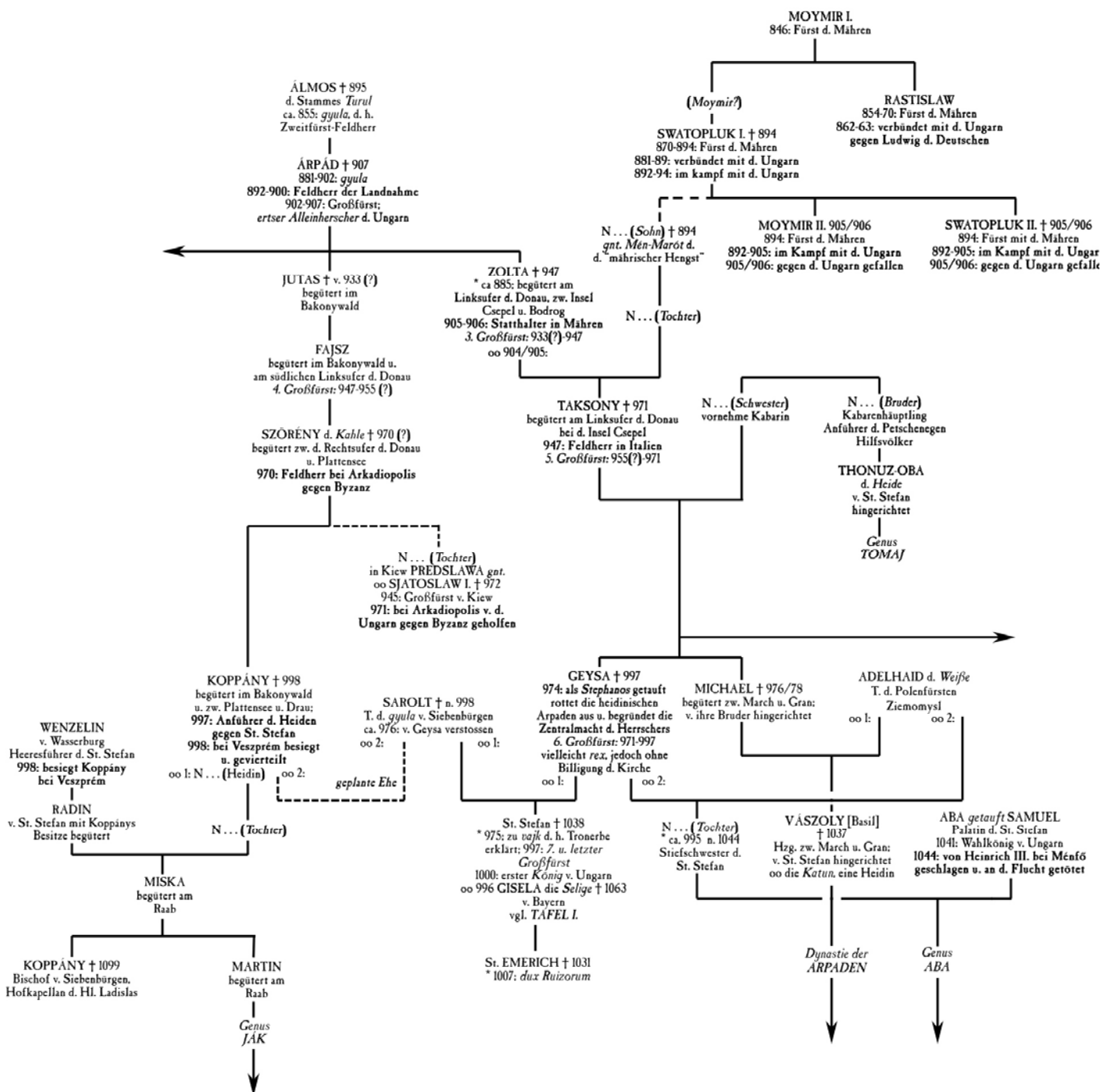
Sebestyén Gyula gyűjtése, 1900 (Ferdinandy)

Szkíta fejedelmi halomsír nemezkárpitjának táltos-ábrázolása, Pazyrik, i.e. 6-5. század (Bakay nyomán; az asszír Marduk és Tiamat harcának ábrázolásai megihlették a szkítákat, amikor Elő-Ázsiában voltak), és jobbra a Dozmati Regösének (Ferdinandy nyomán)

* * *

János Jelenései, 3,7-13., a Vízöntő- vagy Szláv-Ázsiai korszakról (2380-4540 k.):

7. A *Filadelfiabeli* gyülekezet angyalának is ird meg: Ezt mondja a Szent, az Igaz, akinél a Dávid kulcsa van, aki *megnyitja és senki be nem zárja, és bezárja és senki meg nem nyitja*:
8. Tudom a te dolgaidat (ímé adtam elődbe egy *nyitott ajtót*, amelyet senki be nem zárhat), hogy kevés erőd van, és *megtartottad az én beszédemet*, és *nem tagadtad meg az én nevemet*.
9. Ímé én adok a *Sátán zsinagógájából*, azok közül, akik *zsídóknak* [i.e. hívőknek] mondják magukat és nem azok, hanem hazudnak; ímé azt mívelem, hogy azok *eljöjjenek és leboruljanak* a te lábaid előtt, és megtudják, hogy én szerettelek téged.
10. Mivel megtartottad az én béketűrésre intő beszédemet, én is megtartalak téged a megpróbáltatás idején, amely az egész világra eljő, hogy megpróbálja e föld lakosait [„Mindenki Háborúja Mindenki Ellen”, az Amerikai korszak végén, 6700 k., majd kb. 30 ezer év múlva a fizikai Föld korszakának végén].
11. Ímé eljövök hamar: tartsd meg ami nálad van, hogy senki el ne vegye a te koronádat.
12. Aki győz, oszloppá teszem azt az én Istenemnek templomában, és többé onnét ki nem jő; és felirom őreá az én Istenemnek nevét, és az én Istenem városának nevét, az új Jeruzsálemét, amely az égből száll alá az én Istenemtől, és az én új nevemet.
13. Akinek van füle, hallja, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek.

Az Árpád-ház családfájának részlete, itt feltételesem Zsombor az erdélyi *gyula*, seregsparancsnok, akinek leányként szerepel Sarolt, István anyja (in SZABOLCS DE VAJAY: *Der Eintritt des ungarischen Stämmebundes in die europäische Geschichte* (862-933), [A magyar törzsszövetség megjelenése az európai történelemben] Mainz, 1968, Tafel III., Ungarn)

ANDREÆ PRIMI

EDICTUM SIVE CONSTITUTIONES.⁽¹⁾

Ut quicumque ungarus seu peregrinus in Ungaria, deposito scythico, gentili et ethnico ritu, ad veram Jesu Christi fidem illico non rediret, ac sacram legem a divo rege Stephano traditam non reciperet, capite et bonis multaretur.

§. 1. Civitates, oppida, villæ, templa demolita dirutaque reficerentur.

§. 2. Pontifices et collegia sacerdotum pristino more observarentur, et illis parerent.

§. 3. Ritus omnes christiani revocarentur.

§. 4. Profanas et scythicas cæremonias, fal-

losque deos abrogarent, et simulacra demolirentur.

§. 5. Si quis Deo, sanctisque ejus et sacerdotibus malediceret, aut in eos mali quid patra-
ret, Dei primum, tum vindictam suam incursum se sciret.

§. 6. Quicumque sacris addictum aut etiam profanum hominem occidisset, peccatum more veteri expiaret. Omnes demum a cardibus, latrociniiis ac cæteris injuriis et vi, abstinerent.

§. 7. Qui vero constitutionem hanc contemneret et ei animo reluctaretur, capitis et rerum omnium reus esset: edixit.

(1) I. Endre király állítólagos edictumát a magyar törvény-gyűjtemény első kiadói, Mossóczi Zachariás és Telegdi Miklós püspökök, Bonfinius történeti elbeszélése nyomán (Rerum Ung. Decad. II. Lib. II. pag. 197. Zsámboki János kiad. 1381.) szerkesztették és iktatták a törvények közé, oldaljegyzetben jelölve meg a forrást, a melyből vették. E jegyzetet a Corpus Juris későbbi kiadói elhagyták.

ELSŐ ENDRE

PARANCSOLATJA VAGY RENDELÉSEI.

Megparancsolta: hogy minden magyar avagy jövevény Magyarországon, ki a scythiai ősi pogány szokást el nem hagyja, Jézus Krisztus igaz vallására nyomban vissza nem tér és nem hallgat a szent törvényre, melyet a di-
csőséges István király adott vala, feje és jó-
szága vesztével bűnhődjék.

1. §. Városok, mezővárosok, faluk, épít-
sék meg ismét a ledöntött és elpusztult tem-
plomokat.⁽¹⁾

2. §. Főpapok és papi gyülekezetek a régi
tiszteletben tartassanak és mindenki engedjen
nekik.

3. §. Minden keresztyén szertartást vissza
kell hozni.

4. §. A szentségtelen scythia szokásoktól és

hamis istenektől forduljanak el és rontsák el
a bálványokat.

5. §. Valaki Istent és az ő szentjeit és
papjait szidalommal illetné, vagy valami go-
noszságot cselekednék azokon, tudja meg,
hogy elsőben Isten, azután az ő büntető ha-
ragja⁽²⁾ száll reá.

6. §. A ki papi személyt vagy akár világi
embert ölt volna, lakoljon a régi mód sze-
rint⁽³⁾ bűnéért. Végezetre vérontástól, ragado-
zástól és egyéb bosszuság és erőszak tételé-
lől minden ember tartózkodjék.

7. §. A ki pedig ezen rendelést megvetné
és ellene szegülne annak az ő szívében, fejére
és minden jószágára ítéltsék.

(1) Bonfinius elbeszéléseben e pont így hangzik: *Vicus, oppidum et civitas quaeque, demolita templu basilicasque reficito.* E szerint a Corpus Juris szövegében *reficerentur* hibásan áll *reficerent* helyett; ezért a fordítást a helyesebb szerkezethez alkalmaztuk.

(2) T. i. a királyé.

(3) T. i. Szent István törvényei szerint: II. k. 16. és 46. fej.

Fordító.
M.

Szent László I. k.

CAPUT 22.

Pœna gentium ritu sacrificantium.⁽¹⁷⁾

Quicumque ritu gentium ⁽¹⁸⁾ juxta puteos lapides obtulerint, ⁽¹⁹⁾ reatum suum bove
sacrificaverint, vel ad arbores et fontes et
luant.

22. FEJEZET.

A pogány módra áldozók büntetése.⁽⁵⁾

A ki pogány módra kutak mellett áldoz, ajánl, akárki legyen, egy ökörrel bűnhődjék
avagy fának és forrásnak és kőnek ajándokot érte.

„Pogány” szokásaink emléke I. Endre és I. László korából, Magyar Törvénytár, 1899.

A VILÁGKORSZAKOK ÉS AZ ARKANGYALI KORSZAKVEZETÉSEK
ÖSSZEFÜGGÉSEI TRITHEMIUS NYOMÁN (DE SEPTEM SECUNDEIS, 1508)

I:

1. *Oriphiél*/Szaturnusz, a „világ teremtésétől” (i.e. 5205), 354 év és 4 hónapig
(II. Ősiráni kultúrkorszak az Ikrek jegyében, i.e. 6260-4100 k., kulminációs időszak, zenit a korszakok közepe táján, $\pm$ 1-200 év; a „0.” év itt feltehetően az árja, jafetita rassz felemelkedésének kezdetére utal, közel van a bizánci éra kezdőévéhez, i.e. 5509-hez, míg a zsidó időszámítás i.e. 3760-ban kezdődik; ld. még Ján.Jel. 2-3, a 7 gyülekezet az Atlantisz utáni 7 kultúrkorszakot jelképezi, Ősiráni = *SZMIRNA*, előtte i.e. 8420-tól Óshindu = *EFEZUS*)

2. *Anaél*/Vénusz, 354-708 / i.e. 4851-4497

3. *Zachariél*/Jupiter, 708-1063 / i.e. 4497-4143

4. *Raphaél*/Merkúr, 1063-1417 / i.e. 4143-3789

(III. Egyiptomi-Babiloni kultúrkorszak a Bika jegyében, i.e. 4100-1940 k., *PERGAMUM*)

5. *Samaél*/Mars, 1417-1771 / i.e. 3789-3435

6. *Gabriél*/Hold, 1771-2126 / i.e. 3435-3081

7. *Michaél*/Nap, 2126-2480 / i.e. 3081-2727

II:

1. *Oriphiél*/Szaturnusz, 2480-2834 / i.e. 2727-2373

2. *Anaél*/Vénusz, 2834-3189 / i.e. 2373-2019

3. *Zachariél*/Jupiter, 3189-3543 / i.e. 2019-1665

(IV. Görög-Római kultúrkorszak a Kos jegyében, i.e. 1940 – AD 220 k., *THIATIRA*)

4. *Raphaél*/Merkúr, 3543-3897 / i.e. 1665-1311 (zenit: 1485 k., árjak Indiában)

5. *Samaél*/Mars, 3897-4252 / i.e. 1311-957 (zenit: 1131 k., egyipt. újbír., AsszírIA első virágkora, „tengeri népek” támadásai, bronzkori összeomlás)

6. *Gabriél*/Hold, 4252-4606 / i.e. 957-603 (zenit: 776 k., archaikus gör. városállamok, Róma 753; Kos-korszak zenitje 860 k.)

7. *Michaél*/Nap, 4606-4960 / i.e. 603-249 (zenit: 422 k., Perzsia, klasszikus görögség, 597-538 zsidók babiloni fogsága, 560-480 k. Gautama Buddha, 336-323 N. Sándor)

III:

1. *Oriphiél*/Szaturnusz, 4960-5315; Róma alapításának 751., Octavianus 42., Oriphiél 245. évében született Jézus Szűz Máriától, a júdeai Bethlehemből (zenit: i.e. 68 k., Spartacus-felkelés 74-71)

2. *Anaél*/Vénusz, 5315-5669 / AD 109-463 (zenit: AD 287 k., Diocletianus kora)

(V. Keresztény-Germán kultúrkorszak a Halak jegyében, AD 220-2380, *SZÁRDISZ*)

3. *Zachariél*/Jupiter, 5669-6023 / AD 463-817 (zenit: 641 k., frankok, arabok, avarok)

4. *Raphaél*/Merkúr, 6023-6378 / AD 817-1171 (zenit: 995 k., III. Ottó, Vajk vs Koppány)

5. *Samaél*/Mars, 6378-6732 / AD 1171-1525 (zenit: 1350 k., nagy pestisjárvány, 100 éves háború; Halak-zenit 1300 k.)

6. *Gabriél*/Hold, 6732-7086 / AD 1525-1879 (zenit: 1704 k., XIV. Lajos, N. Péter cár, Rákóczi, spanyol örökösödési háború, 1713. Pragmatica Sanctio)

7. *Michaél*/Nap, 7086-7440 / AD 1879-2233 (Ján. Jel. 12,7-12; zenit: 2058 k., a „szocialista kísérlet” elleni magyar szociális forradalom 100. évf. táján; Szt. Malakiás pápa-jóslata: az utolsó pápa a 21. században? In A. de Wyon: *Lignum vitae*, 1595, II, p. 311);

folyt. köv. előlről, Oriphiéllal

(VI. Szláv-Ázsiai kultúrkorszak a Vízöntő jegyében, AD 2380-4540 k., *FILADELFIA*,

Testvéri Szeretet kora, zenit: 3460 k., Maitreya Buddha;

VII. Amerikai kultúrkorszak a Bak jegyében, AD 4540-6700 k., *LAODICEA*,

„Mindenki Háborúja Mindenki Ellen” †, folyt. köv. 6. és 7. főkorszak)

